

МОРАМО БИТИ ЉУДИ

Неки нас обмањују својим убеђењима да је морално само оно што је за њих корисно. Своје лажи креирају тако да звуче искрено, па и сами поверују у њих. Подвалама празне своју душу, постају људи без душе, бездушници.

У периоду после Првог светског рата, када различите национално-идеолошке „истине” које су до њега довеле нису биле добро разрешене, што је довело до Другог светског рата, једна од највећих светских криза. И надаље, и после Другог светског рата су остале неразрешене истине, свет без логике живи у вртлогу лажи.

Објективност је напустила свет!

Истина ма каква била боља је од „корисне“ лажи. Најсавршенији је дар душе. Некада нам је предалека јер почива тамо где се рађа светлост.

Затворим очи да упознам, однекуд, у себи далеког, можда најдаљег, грубог човека. Међутим, онај што гледа и одлучује срцем, кад му искре душе теже божанској искри, не може да прихвати таму.

Када се бориш часно, када су аргументи на твојој страни, нема пораза.

И када су ми уручили отказ уговора о раду, нисам то прихватала као казну. Казна би ми била да сам ћутала и трпела понижење. За то не бих нашла објашњење. Мислим да за прихватање понижења не постоји оправдање.

Нисам прихватала таму у замену за сунце што изгара у дубини мог бића. Човек у свакој прилици, у сваком искушењу мора остати човек! Морамо бити људи.

Надала сам се, и још се надам победи добра над злим.

Наша, српска традиција је драгоценост. Две наше најлепше речи које говоре о моралу, срамота и грехота, изгубиле су смисао. Тиме је изгубљена и част и достојанство. Тиме се губи човечност.

Осећај стида је основ исправности, а о греху се данас и не размишља.

Једино са осећањима срамоте и грехоте добијамо храброст да се определимо за племенитост.

Постоје небеске тајне, тајне честитости, које с висина, одозго долазе. Светлост нам одатле у око долази да гледамо сунце, у наду милосрђа, доброте, трпељивости...

Овај, мој народ, дуго тражи лепоту добра. Да ли ће доћи време да та лепота потражи добре људе?